

Arrest

nr. 303 863 van 26 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché N. STERK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 5 juli 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 6 juli 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 10 maart 2023.

1.3. Op 12 oktober 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 oktober 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U bent geboren op (...) 2003. U bent afkomstig uit het dorp Shamshapur, district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Toen u jong was is uw paternale oom, H.(...), vermoord. Uw paternale oom woonde in Kabul. Het is voor u onduidelijk door wie, wanneer en om welke reden hij is vermoord.

Sinds u twaalf of dertien jaar oud was, werd uw vader benaderd door de taliban. De taliban wilden dat u voor hen zou werken. Drie van uw maternale neven werkten voor de Afghaanse autoriteiten, namelijk S.(...), R.(...) en Sh.(...). Twee van hen werkten bij de commando's, de special forces, en één van hen zou bij een Amerikaanse basis gewerkt hebben. Op een dag stuurde de overheid het leger naar uw dorp voor een operatie tegen de taliban. Eén van uw neven die bij het leger zat was hierbij aanwezig. Na deze operatie wisten de taliban dat familie van u bij het leger zat. Daarom zou iemand van de familie zich bij de taliban moeten voegen. U werd hiertoe uitverkoren omdat u de oudste zoon van uw vader was en uw andere familieleden ver van het dorp leefden. Uw vader is hieromtrent meerdere malen aangesproken door de taliban in de moskee, bij het checkpoint en thuis. Uw vader wilde niet dat u dit deed, hij opperde dat u te jong was, en dat u niet verantwoordelijk was voor de familieleden die voor de overheid werkten. Dit maakte echter geen verschil voor de taliban. De taliban heeft uw vader bij één van deze gesprekken ook geslagen.

Omwille van de verzoeken van de taliban gericht aan uw vader moest u voornamelijk binnen blijven. U mocht het huis van uw ouders enkel verlaten onder begeleiding van één van uw ouders. Naarmate u ouder werd, is door uw vader besloten dat u het land moest verlaten, gezien hij de situatie niet meer houdbaar achtte. Uw vader nam u mee naar uw opa in Darunta in Jalalabad waar u twee dagen hebt verbleven. Uw maternale oom heeft u vervolgens meegenomen naar Kabul en u bent van daar met de bus naar Nimruz gegaan vanwaar u het land heeft verlaten.

U bent vertrokken uit Afghanistan in februari 2021 en bent in België aangekomen op 5 juli 2021. U diende in België een verzoek tot internationale bescherming in op 6 juli 2021.

Na uw vertrek uit Afghanistan zouden de taliban uw vader nog aangesproken hebben om te vragen waar u was. Nadat ze te weten kwamen dat u het land verlaten had, werd uw vader gedood. U vernam dit van uw moeder toen u in Servië was. Zij vertelde dat uw vader was vermoord voor uw huis door twee talibanleden op een motor. Uw moeder en uw twee jongere broertjes verblijven sinds negen maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS in Pakistan. Uw moeder zou naar daar getrokken zijn om medische zorgen te verkrijgen. Als ze terug beter is, zou zij opnieuw bij uw grootouders in Jalalabad gaan wonen.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw attest van immatriculatie, een inschrijfformulier voor schooljaar 2022-2023 van een Nederlandse cursus, Belgische documenten van het ziekenhuis omtrent uw rugoperatie en foto's van toen u in het ziekenhuis lag voor uw rugoperatie in België, een document van Espace Santé Famille.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U legt documenten neer in verband met de problemen aan uw rug (zie administratief dossier, groene map). Uit deze documenten blijkt dat u na een val leed aan een breuk en barsten aan de ruggenwervels, waardoor u een operatie onderging. Nog werd aangegeven dat u postoperatief diende opgevolgd te worden. U haalde bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u omwille van pijn aan uw rug tien minuten moet rechtstaan en dan terug moet gaan zitten (CGVS, p. 2). Om hier om passende wijze aan tegemoet te komen werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het CGVS. Er werd onmiddellijk aangegeven dat u steeds de houding kan aannemen die goed voelt, en dit werd ook herhaald tijdens het persoonlijk onderhoud. Daarbij werd verschillende keren gepeild of het nog ok was voor u om verder te gaan (CGVS, p. 2, 8, 21). Verder werden meerdere pauzes ingelast (CGVS, p. 11, 21, 26).

Daarnaast verklaarde u zelf dat u zichzelf bezeert als u droevig bent, en dat uw rugproblemen ontstaan zouden zijn doordat u uit het vierde of vijfde verdiep was gesprongen, nadat u van de Belgische politie vernam dat u terug gestuurd zou worden naar Roemenië (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Uit de medische documenten die u voorlegt in het kader van uw rugproblemen, kan echter niets opgemaakt worden over de oorzaak van de val waaraan u uw letsels overhield of over een eventueel verband tussen deze val en psychologische problemen. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) antwoordde u bovendien uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst 'bijzondere noden' DVZ). Uit uw verklaringen CGVS blijkt ook niet dat u psychologische problemen zou hebben die dermate ernstig zouden zijn dat ze het normale procedureverloop zouden kunnen hinderen. U verklaart immers zelf dat u niet meer zo veel last heeft van deze problemen, dat u gewoon bang bent, waarbij u verwijst naar de problemen die u aanhaalde te kennen in Afghanistan in het kader van uw vluchtrelaas (CGVS, p. 4-6). U haalt aan dat u vier of vijf keer bij een psycholoog ging in België, en dat u ondertussen beter bent geworden (CGVS, p. 4-6). Verder stelde u misschien nog een attest voor te leggen in het kader van deze problemen (CGVS, p. 4-6). U legt na afloop van uw persoonlijk onderhoud nog een attest neer van "Espace Santé Famille" (zie administratief dossier,

groene map). Uit dit attest, een template die nota bene amper werd ingevuld, valt geenszins af te leiden dat u bepaalde psychologische problemen zou kennen die dermate ernstig zouden zijn en/of het procedureverloop zouden hinderen. Het enige wat hieruit af te leiden is, is dat u drie keer op consultatie ging bij bovengenoemd centrum.

Bovenstaande is dan ook niet afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan psychische problemen die van dien aard zouden zijn dat zij het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen en dat u ook in het kader van deze problemen bepaalde steunmaatregelen diende toegekend te krijgen.

Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt bovendien dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p. 1-31). U gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud bovendien aan dat u over al uw problemen hebt kunnen vertellen (CGVS, p.30), en noch u noch uw advocaat maakte bij afloop of na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud enige verdere opmerking op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

U kan echter niet overtuigen dat er in uw dorp of regio van herkomst een dergelijke context van rekrutering bestaan zou hebben in de periode voor uw vertrek. U verklaarde dat de taliban mensen in uw dorp rekruteerden door hen aan te spreken bij de moskee (CGVS, p. 17-18). Ze zouden rekruten vragen aan gezinnen op basis van het aantal zonen per gezin (CGVS, p.18). U gaf als voorbeeld dat als iemand vier zonen heeft, hij er twee moet afstaan aan de taliban (CGVS, p.18). U verklaarde "als je wil of niet, je moet twee zonen geven" (CGVS, p.18). In het licht van uw beschrijving van bovenstaande praktijk in uw directe leefomgeving, kan verwacht worden dat u ook voorbeelden zou kunnen geven van mensen die op die manier gerekruteerd werden. Hiernaar gevraagd, zegt u zo geen mensen te kennen, "omdat u niet buiten mocht" (CGVS, p. 17-18). Nochtans blijkt uit uw verklaringen ook dat uw vader in de moskee op de hoogte kwam van problemen die in het dorp gebeurden met de taliban, dat uw vader over deze zaken vertelde aan uw moeder, en dat u hierdoor ook op de hoogte kwam van veel zaken die daar gebeurden (CGVS p. 17-18). In dit opzicht kan verwacht worden dat u dan ook zo op de hoogte zou gekomen zijn van bepaalde personen die gerekruteerd werden door de taliban in uw dorp, temeer gezien dit een direct verband hield met uw persoonlijke problemen in het dorp, waardoor nog meer verwacht kan worden dat ook dergelijke zaken bij uw thuis besproken zouden worden. Dat u dit niet blijkt te kunnen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de context van rekrutering in uw regio ten stelligste.

Verder heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u precies door de taliban zou worden gerekruteerd. U verklaart dat de taliban u wilden rekruteren omwille van de jobs van uw maternale neven voor de Afghaanse overheid (CGVS, p. 13, 21, 23). U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van hun beweerde

functies en ook uw verklaringen hieromtrent zijn dermate beperkt, vaag en summier waardoor het CGVS zich ernstige vragen stelt bij de geloofwaardigheid hiervan. Gevraagd naar de functies van uw neven, geraakt u namelijk niet verder dan te stellen dat twee broers bij de commando's waren, en één in een basis van de Amerikanen verbleef (CGVS, p. 15). U stelt dat zij alle drie in Kabul zouden gewerkt hebben (CGVS, p. 17). Aangespoord meer te vertellen over hun functies, stelt u enkel dat zij nu naar Amerika zouden zijn, zonder hierbij verdere informatie te geven omtrent hun werkzaamheden in Afghanistan (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd om te vertellen wat zij precies deden voor de autoriteiten, wat hun taken juist waren, geeft u enkel heel algemeen aan dat de commando's een soort special forces zijn, die ingrijpen wanneer het leger verliezen zou lijden (CGVS, p. 15). Hiermee geeft u nog steeds geen verdere duiding over de exacte taken van uw neven bij deze afdeling van het leger. Ook wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u daar meer over weet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Dieper ingegaan op de neef die op de Amerikaanse basis zou gewerkt hebben, slaagt u er opnieuw niet in om uit te leggen wat deze neef dan juist deed in deze functie. Hiernaar gevraagd, kan u namelijk enkel aangeven dat de basis een verblijfplaats was van de Amerikanen, dat hij daar verbleef, maar dat u niet weet wat hij daar deed. U zegt hierover niet meer te weten omdat deze neef in Kabul woonde, en u niet regelmatig contact had met deze neven (CGVS, p. 16). Meer nog, u beweert dat u nooit persoonlijk contact zou gehad hebben met deze neven (CGVS, p. 16-17). Gezien bovenstaande functies echter van doorslaggevend belang blijken te zijn in het kader van uw vluchtmotieven, kan verwacht worden dat u daar meer over zou weten of zich daar in het kader van uw lopende procedure in uw verzoek om internationale bescherming over geïnformeerd zou hebben. U verklaart bovendien zelf dat uw moeder wel contact had met deze neven (CGVS, p. 16). U gaf aan dat u hier in België nog contact heeft met uw moeder, uw zus en haar partner, en de partner van uw andere zus waardoor verwacht kan worden dat u in het licht van uw lopende procedure toch minstens via hen getracht zou hebben om meer feitelijke informatie te bekomen over dergelijke essentiële elementen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 11). Ook over het huidige lot van deze neven, blijkt u amper op de hoogte. U verklaart dat ze gestopt zouden zijn met hun werk op de dag van de machtsovername (CGVS, p. 16). U vernam dit via uw moeder, wat opnieuw aantoont, dat u via haar aan meer informatie had kunnen komen (CGVS, p. 16). Gevraagd waar deze neven momenteel dan verblijven, weet u slechts van twee van hen dat zij in Amerika zijn, over de verblijfplaats van de derde neef blijkt u geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 16). U weet zelfs niet zeker welke neven in Amerika zijn, en "vermoedt" dat het S(...) en Sh(...) zijn (CGVS, p. 16). U weet verder ook niet hoe het momenteel met deze neven zou gaan (CGVS, p. 17). Omwille van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het werk van deze neven dan ook ernstig aangetast. Dit straalt ook bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven, die onlosmakelijk met het werk van deze neven verbonden zouden zijn (zie boven).

Wat hieromtrent verder frappeert, is dat ook uw verklaringen over de manier waarop de taliban op de hoogte kwamen van de jobs van deze neven allerm minst kunnen overtuigen. Uit uw verklaringen ten overstaan van het CGVS blijkt immers dat de jobs van deze neven bekend raakten in uw regio na de aanval van de overheid op de Zwarte Berg (CGVS, p. 24). Het is echter uiterst opmerkelijk dat u deze operatie van de Afghaanse overheid, die cruciaal was voor het verloop van uw eigen vervolgingsfeiten (CGVS, p. 13), geenszins vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8). U verklaarde immers ook zelf nog dat uw problemen vanaf deze operatie nog groter werden en dat het door deze operatie was dat u van uw ouders niet meer alleen het huis mocht verlaten (CGVS, p. 13). Nochtans werd u bij de DVZ expliciet gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Er kan dan ook verwacht worden dat u daar op zijn minst melding zou gemaakt hebben van een dergelijk cruciaal element in uw vluchtrelaas. Hieromtrent moet bovendien benadrukt worden dat u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat het interview op de DVZ goed verlopen was, u daar alle essentiële elementen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming had kunnen vermelden, dat het verslag van uw verklaringen daar had nagelezen en dat alles in orde was (CGVS, p. 7). Ook bovenstaande elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven is het niet aannemelijk dat de taliban iemand uit een overheidsgezinde familie, van wie zij dus geen enkele ideologische overeenstemming kunnen verwachten, zouden vertrouwen en zouden toelaten in hun rangen. U verklaart hierover ook zelf dat uw familie allerm minst talibangezind was (CGVS, p. 23). Hierop gewezen verklaart u dat de taliban u misschien net daarom wilden inlijven, omdat zij misschien dachten dat u hen van informatie zou kunnen voorzien (CGVS, p. 23). Ook dit kan echter allerm minst overtuigen, gezien het ook uw verklaringen hierover aan enige consistentie ontbreekt. Bij de DVZ verklaarde u uitdrukkelijk dat de taliban wilden dat u voor hen werkte, "als zijnde een spion" (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Dit valt echter niet overeen te stemmen met uw verklaringen ten overstaan van het CGVS, waaruit blijkt dat u niet weet wat de taliban wilden dat u voor hen zou doen (CGVS, p. 27). Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ, bevestigt u inderdaad daar gezegd te hebben dat de taliban wilden dat u als spion voor hen zou werken (CGVS, p. 27). Gevraagd om welke reden u dit dan ook niet zo aangaf op het CGVS, stelt u dat uw hoofd niet zo goed zou werken (CGVS, p. 27). Dit kan echter geenszins volstaan als uitklaring voor bovenstaande inconsistenties (zie ook bovenstaande motivering omtrent de bijzondere procedurele noden). Hierna nogmaals gevraagd om welke reden de taliban iemand als u zouden vertrouwen als spion, geeft u aan dit ook niet te weten, en stelt u dat ze misschien iets anders van u wilden gezien de taliban veel spionnen hadden in

Surkhrod (CGVS, p. 28). Dat u hier opnieuw een andere uitklaring geeft over wat de taliban van u zouden willen, tart alle verbeelding. Bovendien moet hier benadrukt worden dat u zelf verklaarde nooit persoonlijk contact gehad te hebben met deze neven (CGVS, p. 16-17). Dat de taliban u dan als spion zouden gebruiken om op basis van de jobs van uw neven aan bepaalde informatie te geraken, kan geenszins plausibel geacht worden. Nogmaals wordt zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen uitgehold.

Daarenboven kan u amper vertellen over de benaderingen van de taliban aan het adres van uw vader. Gevraagd waar de taliban uw vader lastig vielen met deze verzoeken, stelt u dat dit in de moskee was (CGVS, p. 21). Later verklaart u dat uw vader niet enkel in de moskee, maar ook in een checkpoint en soms in jullie huis benaderd werd door de taliban (CGVS, p. 23). Het is echter bijzonder bedenkelijk dat u over deze locaties met geen woord repte, toen u hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd (zie boven). Nog blijkt u niet te kunnen aangeven hoeveel keer uw vader door hen benaderd werd, en blijven uw verklaringen hieromtrent beperkt tot "één keer per maand, als ik niet fout ben" (CGVS, p. 21). Evenmin weet u hoeveel tijd er zat tussen het laatste bezoek van de taliban aan uw vader en uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 26). Uw vader zou één keer voor de deur van uw huis met de taliban gesproken hebben (CGVS, p. 25). Gevraagd wat daar toen besproken werd, blijkt u ook hiervan allerminst op de hoogte (CGVS, p. 25). U zegt dat uw vader u, als kind, daar niet mee wilde belasten en dat hij in uw bijzijn niet wilde spreken over de taliban (CGVS, p. 25). Dit kan echter niet volstaan als verschoning voor uw gebrekkige kennis omtrent elementen die essentiële onderdelen van uw vluchtmotieven bevatten. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u ook hier in België nog contact heeft met uw moeder, uw zus en haar partner, en de partner van uw andere zus waardoor verwacht kan worden dat u in het licht van uw lopende procedure toch minstens via hen getracht zou hebben om meer feitelijke informatie te bekomen over de redenen waarom u genoodzaakt werd uw land te verlaten (CGVS, p. 11). U verklaarde namelijk dat uw vader zaken omtrent de taliban wel met uw moeder besprak (CGVS, p. 18). Ook bovenstaande doet in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U verklaarde dat u in huis was toen de taliban aan de deur kwamen om uw vader te benaderen met het verzoek dat u zich bij hen moest voegen (CGVS, p.25-26). Toen u gevraagd werd waarom zij u dan niet direct mee zouden nemen hierbij, antwoordde u dat indien de overheid in het dorp is dat dan de taliban vertrekken naar de bergen (CGVS, p.25-26). Als de overheid weer vertrokken is, dan keert de taliban terug en komen ze langs de huizen (CGVS, p.25-26). Het CGVS ziet geenszins in hoe deze, nietszeggende en ontwijkende, verklaring ook maar enige uitklaring zou kunnen bieden voor bovenstaande onwaarschijnlijkheid. U zegt zelfs nog "ze zijn niet specifiek achter mij gekomen om mij te nemen" wat helemaal opmerkelijk is (CGVS, p.25). Toen u nogmaals werd gevraagd waarom de taliban u niet hebben meegenomen verklaarde u "dat weet ik niet waarom zij dat niet hebben gedaan, zij konden het doen maar waarom zij dat niet hadden gedaan weet ik ook niet" (CGVS, p.26). Ook dit is allerminst afdoende om uitklaring te bieden voor voornoemde onwaarschijnlijkheid. Nogmaals wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Ook de verklaringen die u aflegt omtrent de dood van uw vader laten te wensen over. Gevraagd naar de omstandigheden van zijn dood, raakt u ook hier niet verder dan dat u niet precies weet hoe het gebeurde, maar dat men zei dat uw vader voor het huis werd beschoten door twee personen op een motor (CGVS, p. 28). Omdat enkel de taliban een motor zou hebben, bent u ervan overtuigd dat de taliban hierachter zou zitten (CGVS, p. 28). Gevraagd om welke reden zij uw vader gedood hebben na uw vertrek, gezien zij een spion wilden uit jullie familie, en ze door uw vader dan ook te doden helemaal niemand meer over hadden om voor hen te werken, zegt u dit ook niet te weten (CGVS, p. 28). Ook wanneer hier later nogmaals naar gevraagd wordt, geeft u aan dat u ook niet weet waarom ze uw vader niet meenamen als spion (CGVS, p. 28). Hiermee bevestigt u bovenstaande onwaarschijnlijkheid eerder dan deze te weerleggen, waardoor ook zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder op de helling komt te staan.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming.

Over de problemen die u aanhaalt in het kader van de moord op uw paternale oom, dient benadrukt te worden dat u ook omtrent dit incident zelfs geen basale informatie kan geven, wat het bestaan van een geloofwaardige, daaraan gelinkte vrees, in uw hoofde reeds drastisch teniet doet. Zo weet u niet wanneer, om welke reden, of door wie deze oom gedood werd (CGVS, p. 11-12). Over het tijdstip van zijn dood kan u enkel verklaren dat u heel jong was toen het gebeurde (Vragenlijst CGVS, vraag 5). U verklaart op het CGVS wel dat het niet de taliban zou geweest zijn, omdat uw oom in Kabul woonde (CGVS, p. 12). Dit frappeert echter, gezien u bij de DVZ nog verklaarde dat u niet zou weten of de moordenaars van uw oom van het dorp of van de taliban waren (Vragenlijst CGVS, vraag 1-8). Gevraagd of u zelf nog een vrees koestert omwille van de moord op uw oom in het verleden, stelt u van wel, omdat jullie hetzelfde bloed hebben (CGVS, p. 12). Gevraagd of u zelf of andere familieleden nog problemen gekend hebben die hieraan gerelateerd zijn in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, stelt u echter dat niet te weten omdat u klein was en u daarover niets werd gezegd (CGVS, p. 12). Indien er echter sprake zou zijn van een gegronde en nog steeds actuele vrees in uw hoofde die verbonden is aan de moord op uw oom, kan verwacht worden dat u van bovenstaande zaken echter wel notie zou hebben. Bovenstaande kan dan ook niet volstaan om in uw hoofde aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Ook wat betreft uw beweerde psychologische problemen kan niet geconcludeerd worden dat zij aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden

van ernstige schade. Hiervoor moet vooreerst verwezen worden naar bovenstaande motivering omtrent de bijzondere procedurele noden, waaruit bleek dat er in uw hoofde niet aangenomen kan worden dat u zou lijden aan dermate ernstige psychologische problemen (zie boven). Gevraagd of u een bepaalde vrees koestert ten opzichte van uw land van herkomst, louter gebaseerd op deze problemen, geeft u enkel bijzonder algemeen aan dat uw situatie daar bij terugkeer zou verslechteren (CGVS, p. 6). U verklaart bovendien dat u reeds in Afghanistan last had van mentale problemen omdat het leven daar moeilijk was, door de problemen met de taliban en omdat u altijd thuis moest blijven (CGVS, p. 4-6). U werd echter niet anders bekeken in uw regio omwille van deze problemen (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara kan enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze staat hier niet ter discussie. Uw attest van immatriculatie heeft geen verband met uw verzoek tot internationale bescherming of uw vrees voor vervolging. Uw inschrijfformulier voor schooljaar 2022-2023 van een Nederlandse cursus toont aan dat u deze cursus volgt, maar heeft ook geen verder verband met uw beweerde vrees voor vervolging. De medische documenten tonen aan dat u daadwerkelijk in het ziekenhuis hebt verbleven en geopereerd ben aan uw rug. Echter, uit dergelijke documenten kan geen enkel verband met uw beweerde vluchtmotieven worden afgeleid. Deze documenten zullen de beslissing van het CGVS dan ook niet wijzigen. Het document van Espace Santé Famille werd hierboven reeds besproken en volstaat aldus ook niet om de beoordeling van het CGVS om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De

taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Hoewel u melding maakt van bepaalde psychologische en medische problemen (zie boven), toont u niet aan dat er in uw hoofd een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit aangebrachte elementen hieromtrent blijkt niet dat u zich in een dermate psychische of medische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EU AA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan

tan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht zoals omschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en "de artikelen 1 tot en met 4" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht, “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht”. Verzoeker meent voorts dat er een appreciatiefout voorligt.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker gaat daarbij tevens in op zijn profiel waarmee rekening diende te worden gehouden bij de beoordeling van zijn verzoek.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Verzoeker verwijst in dit verband naar diverse landeninformatie en rechtspraak.

Tot slot gaat verzoeker uitvoerig in op de nood aan subsidiaire bescherming, waarbij hij ingaat op de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Dit opnieuw onder verwijzing naar diverse rechtspraak en landeninformatie.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker verwijst in de inventaris der stukken gevoegd aan het verzoekschrift naar volgende stukken en vermeldt er de weblinks van:

- “1. Landinfo, “The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban”, 29 juni 2017, beschikbaar op : <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban-29062017.pdf>.
2. EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment, 10 juli 2012, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/4ffc30a82.html>.
3. EASO – Country Guidance : Afghanistan, , beschikbaar op : <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>.
4. Byline Times, “The Taliban Protection Racket”, 10 January 2022, <https://bylinetimes.com/2022/01/10/the-taliban-protection-racket/>.
5. Human Rights Watch, “This is our opportunity to end the Taliban’s use of child soldiers”, 20 September 2021, <https://www.hrw.org/news/2021/09/20/our-opportunity-end-talibans-use-child-soldiers>.
6. EASO, “Country of Origin Information Report”, September 2016, blz. 24, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf.
7. Nansen, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.
8. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> ; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>.
9. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepart-ment-international-protection.html>.
10. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepart-ment-international-protection.html>.
11. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47
12. EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4
13. EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4.
14. Danish Refugee Council, “Tilbagevenden til Afghanistan”, oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, 16 en Save the Children, “From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees”, 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34.
15. EASO COI query, “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 12-13.
16. Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beitrag_stahlmann.pdf, p. 279
17. Refugee Support Network, “After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan”, april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28-29

- 18.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, 33-34.
- 19.N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/young-afghans-returning-from-europe-face-isolation-and-fear-back-home>.
- 20.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-2 8-03-2018.pdf, 321-324.
- 21.UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9.
- 22.F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistan-stahlmann-2 8-03-2018.pdf, 322.
- 23.C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", *Forced Migration Review* 2013, (62) 63.
- 24.InfoMigrants, https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-enjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23 NBPRh_f2gLtAKxMXUTPVN7xTo51oU2YdtKWrTL_Dk&ref=fb.
- 25.UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47.
- 26.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, 37-38 en 41.
- 27.Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wp-content/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf, 42
- 28.EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 101-104.
- 29.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280.
- 30.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280.
- 31.C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016, 254.
- 32.UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention, 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>, p. 21-23.
- 33.UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>
- 34.UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>.
- 35.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 279.
- 36.EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 12-13.
- 37.Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistan-screen%201610.pdf, 34
- 38.B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denounces-deviant-beliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>.
- 39.Asylos, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f-442155ca1249>, p. 29.
- 40.Asylos, "Afghanistan: Situation of young male "Westernised" returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistan-situation-of-young-malewesternised-returnees-to-kabul-1.pdf, 39.
- 41.F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 279.
- 42.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, (1) 11.
- 43.L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) 635- 636. 635-652.

44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubble-liveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 22.
45. NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw", 2020, <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationale-bescherming-van-Afghaanse-verwesterde-vrouw.pdf>, 10.
46. E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, (78) 79.
47. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 106.
48. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 97.
49. N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, (36) 39.
50. Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/the-fall-of-kabul-international-protection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-in-afghanistan/>.
51. EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p. 81.
52. EASO, Country of Origin Information Report, January 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, pp. 56-57.
53. EUAA, "Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report", August 2022, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
54. RSF, "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul", <https://rsf.org/en/afghanistan-has-lost-almost-60-its-journalists-fall-kabul>.
55. Gandhara, "Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander", 01.07.2022, <https://gandhara.rferl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocities-mujahid/31923580.html>.
56. Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 04.03.2022.
57. EUAA, "Afghanistan - Security situation - August 2022", blz. 17, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
58. European Parliament, "Answer given by High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission, 05.01.2022", https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2021-004576-ASW_EN.html.
59. Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 3, <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-de-leu-aaa/>.
60. EUAA, "Afghanistan - Security situation - August 2022", blz. 153, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
61. M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », *Newsletter EDEM*, Février 2016.
62. La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>.
63. VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" ", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trekt-aan-alarmbel-over-afghanistan/>.
64. The Constitutional Foundation, "The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe", 2000, p. 2, https://www.crf-usa.org/images/pdf/gates/Marshall_Plan.pdf.
65. EASO, « Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report », januari 2022, <https://euaa.europa.eu/coi-publications>, p. 66.
66. La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, <https://www.lalibre.be/international/asie/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-se-rapprocher-dune-reconnaissance-internationale-5IROTHVWHZAFCPQIXIXCY2CIQ/>,
67. La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfer-sur-terre-ce-nest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNV/>,
68. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », 17 maart 2022,

<https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lance-appel-communaute-internationale.html>.

69.UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban », februari 2022, pp. 7-8, https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.

70.RTBF, “Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l’ancien régime “, 9 februari 2022, <https://www.rtbf.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-les-signes-de-lancien-regime-10931196>.

71.UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l’Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-unies-refugies-lance-appel-communaute-internationale.html>.

72.United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d’effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l’ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.

73.France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2021, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiers-menaces-par-le-retour-des-talibans-au-pouvoir_4739139.html.

74.Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers”, 23 juni 2022, p. 24, <https://nansen-refugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directives-de-leuaa/>.”

2.2.2. Op 14 februari 2024 dient de commissaris-generaal, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in (rechtsplegingsdossier, stuk 8) waarin hij verwijst naar volgende stukken en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan: Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze hij artikel 1 en artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe deze artikelen geschonden zouden kunnen zijn. Zo zet artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen immers het algemeen toepassingsgebied van de wet uiteen en bepaalt artikel 4 van dezelfde wet de uitgesloten gevallen van dat toepassingsgebied.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Ook hier ziet de Raad niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Wat betreft verzoekers algemene verwijzing naar “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheidsplicht concreet wordt vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoeker eventueel nog zou kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheidsplicht, wordt derhalve evenmin ontvankelijk aangevoerd.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) wat betreft verzoekers verklaring dat hij Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en hij omwille hiervan een vrees voor vervolging dient te koesteren in geval van terugkeer, dient te worden opgemerkt dat:

(a) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en de taliban zich doorgaans baseren op lokale verankering bij rekrutering,

(b) uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde verzoeker bij de taliban te laten aansluiten en verzoeker er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken waarom zijn persoonlijk geval afwijkt van de voormelde geschetste rekruteringswijze,

(c) in de door verzoeker geschetste context kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn gekomen van bepaalde personen die door de taliban gerekruteerd werden in zijn dorp,

(d) verzoeker kan niet aannemelijk maken waarom hij precies door de taliban zou worden gerekruteerd, hij kan in dit verband geen enkel document voorleggen ter ondersteuning van de beweerde functies van zijn maternale neven en ook zijn verklaringen hieromtrent zijn dermate vaag, beperkt en summier zodat er geen geloof aan kan worden gehecht,

(e) verzoekers verklaringen over de manier waarop de taliban op de hoogte zouden zijn geraakt van de jobs van zijn neven kunnen allerminst overtuigen,

(f) het is niet aannemelijk dat de taliban iemand uit een overheidsgezinde familie, van wie zij dus geen enkele ideologische overeenstemming kunnen verwachten, zouden vertrouwen en zouden toelaten in hun rangen en verzoeker in dit verband overigens nog incoherente verklaringen aflegt,

(g) verzoeker kan amper iets vertellen over de benaderingen van de taliban aan het adres van zijn vader,

(h) het is niet aannemelijk dat de taliban zijn vader aan huis benaderden met het verzoek dat verzoeker zich bij hen moest voegen, doch verzoeker niet meteen meenamen,

(i) verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn vader laten te wensen over,

(ii) aangaande de problemen die verzoeker aanhaalt in het kader van de moord op zijn paternale oom kan worden vastgesteld dat verzoeker over dit incident zelfs geen basisinformatie kan geven, wat het bestaan van een geloofwaardige, daaraan gelinkte vrees, in zijn hoofde teniet doet, te meer daar hij niet kan duiden of andere familieleden nog problemen hebben gekend die hieraan gerelateerd zijn in de jaren voor verzoekers vertrek uit Afghanistan,

(iii) wat betreft verzoekers beweerde psychologische problemen kan niet worden geconcludeerd dat zij aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade daar (a) niet kan worden aangenomen dat verzoeker zou lijden aan dermate ernstige psychologische problemen, (b) verzoeker – gevraagd of hij een bepaalde vrees heeft ten opzichte van zijn land van herkomst gebaseerd op deze problemen – enkel bijzonder algemeen aangeeft dat zijn situatie bij terugkeer zou verslechteren, (c) verzoeker verklaart dat hij reeds in Afghanistan last had van mentale problemen en hij niet anders werd bekeken in zijn regio omwille van deze problemen,

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen,

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld,

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze

zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien,
(vii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Verzoeker bracht hiertoe evenwel geen informatie aan. Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U legt documenten neer in verband met de problemen aan uw rug (zie administratief dossier, groene map). Uit deze documenten blijkt dat u na een val leed aan een breuk en barsten aan de ruggenwervels, waardoor u een operatie onderging. Nog werd aangegeven dat u postoperatief diende opgevolgd te worden. U haalde bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u omwille van pijn aan uw rug tien minuten moet rechtstaan en dan terug moet gaan zitten (CGVS, p. 2). Om hier om passende wijze aan tegemoet te komen werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van uw verzoek door het CGVS. Er werd onmiddellijk aangegeven dat u steeds de houding kan aannemen die goed voelt, en dit werd ook herhaald tijdens het persoonlijk onderhoud. Daarbij werd verschillende keren gepeild of het nog ok was voor u om verder te gaan (CGVS, p. 2, 8, 21). Verder werden meerdere pauzes ingelast (CGVS, p. 11, 21, 26).

Daarnaast verklaarde u zelf dat u zichzelf bezeert als u droevig bent, en dat uw rugproblemen ontstaan zouden zijn doordat u uit het vierde of vijfde verdiep was gesprongen, nadat u van de Belgische politie vernam dat u terug gestuurd zou worden naar Roemenië (Vragenlijst CGVS, vraag 8). Uit de medische documenten die u voorlegt in het kader van uw rugproblemen, kan echter niets opgemaakt worden over de oorzaak van de val waaraan u uw letsels overhield of over een eventueel verband tussen deze val en psychologische problemen. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) antwoordde u bovendien uitdrukkelijk dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere noden’ DVZ). Uit uw verklaringen CGVS blijkt ook niet dat u psychologische problemen zou hebben die dermate ernstig zouden zijn dat ze het normale procedureverloop zouden kunnen hinderen. U verklaart immers zelf dat u niet meer zo veel last heeft van deze problemen, dat u gewoon bang bent, waarbij u verwijst naar de problemen die u aanhaalde te kennen in Afghanistan in het kader van uw vluchtrelaas (CGVS, p. 4-6). U haalt aan dat u vier of vijf keer bij een psycholoog ging in België, en dat u ondertussen beter bent geworden (CGVS, p. 4-6). Verder stelde u misschien nog een attest voor te leggen in het kader van deze problemen (CGVS, p. 4-6). U legt na afloop van uw persoonlijk onderhoud nog een attest neer van “Espace Santé Famille” (zie administratief dossier, groene map). Uit dit attest, een template die nota bene amper werd ingevuld, valt geenszins af te leiden dat u bepaalde psychologische problemen zou kennen die dermate ernstig zouden zijn en/of het procedureverloop zouden hinderen. Het enige wat hieruit af te leiden is, is dat u drie keer op consultatie ging bij bovengenoemd centrum.

Bovenstaande is dan ook niet afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan psychische problemen die van dien aard zouden zijn dat zij het normale procedureverloop in het gedrang zouden brengen en dat u ook in het kader van deze problemen bepaalde steunmaatregelen diende toegekend te krijgen.

Uit uw verklaringen op het CGVS blijkt bovendien dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p. 1-31). U gaf na afloop van het persoonlijk onderhoud bovendien aan dat u over al uw problemen hebt kunnen vertellen (CGVS, p.30), en noch u noch uw advocaat maakte bij afloop of na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud enige verdere opmerking op het verloop van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker slaagt er met het betoog in het verzoekschrift niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Ten onrechte tracht hij, waar hij andermaal verwijst naar zijn psychologische problematiek en zijn – volgens het verzoekschrift – poging tot zelfmoord, immers te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De Raad onderstreept dat uit het door verzoeker voorgelegde attest van "*Espace Santé Famille*" (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 6) niet blijkt dat verzoekers psychologische problemen van zulke aard zouden zijn (geweest) dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. In dit attest wordt enkel vermeld dat verzoeker drie maal op consultatie ging in het centrum. Nergens wordt echter enige uitspraak gedaan over het bestaan en/of de omvang van verzoekers voorgehouden psychologische problemen. Evenmin wordt in dit attest ook maar enige uitspraak gedaan over de precieze aard en de ernst van verzoekers psychologische problemen, over de (mogelijke) invloed op zijn dagdagelijkse functioneren en over de mate waarin en de manier waarop deze van invloed zouden kunnen zijn (geweest) op het verloop van zijn procedure van internationale bescherming. Meer in het bijzonder wordt nergens in dit attest enige melding gemaakt van een aantasting van verzoekers geheugen en/of zijn cognitieve vermogens die het voor hem zou bemoeilijken of onmogelijk maken om concrete feiten en gebeurtenissen op een correct wijze mee te delen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. Wat betreft verzoekers voorgehouden zelfmoordpoging, die zou blijken uit de documenten en foto's van verzoekers ziekenhuisopname in België (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 2-3) merkt de Raad op dat uit deze documenten niets kan worden opgemaakt over de oorzaak van de val waaraan hij zijn letsels overhield en/of over een eventueel verband tussen deze val en psychologische problemen.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken in het verzoekschrift. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn voorgehouden psychologische problemen en het hieruit voortvloeiende, volgens hem, kwetsbaar profiel op psychologisch vlak. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het betoog dat van hem niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas mag worden verwacht als dat van iemand die "*beter opgeleid en serene* was".

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat er nog bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker voert aan bij terugkeer naar Afghanistan te vrezen te worden vervolgd door de taliban die hem willen rekruteren omwille van de (vroegere) werkzaamheden van zijn maternale neven voor de Afghaanse autoriteiten.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is

ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. Aangaande de voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering door de taliban dringen volgende vaststellingen zich op.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde rekrutering door de taliban sinds 2015-2016 niet stroken met de beschikbare landeninformatie. Zo blijkt uit de beschikbare landeninformatie (onder meer het rapport EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups”* van september 2016; het rapport EASO, *“Afghanistan. Anti-Government Elements (AGEs)”* van augustus 2020, p. 21-22 die worden vermeld in EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023) dat het voorkomen van gedwongen rekrutering ten tijde van verzoekers beweerde vluchtrelaas in direct verband stond met het niveau van druk op de taliban. In 2015-2016 stonden de taliban echter minder onder druk en stonden zij in verschillende gebieden sterk. In die gebieden waren er veel vrijwillige rekruten voorhanden, zodat de taliban geen beroep moesten doen op dwang voor rekrutering. In andere gebieden kon de nood aan extra manschappen mogelijk groter zijn, maar zelfs dan was het gebruik van geweld of het onder druk zetten uitzonderlijk. Echter, blijkt uit het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Recruitment by armed groups”* van september 2016 dat de taliban over mobiele eenheden beschikten die konden worden ingezet om in deze laatste gebieden tekorten te dichten. Daarnaast blijkt uit de beschikbare bronnen dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassas wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

De Raad wijst erop dat in de voormelde informatie, in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in het verzoekschrift onder verwijzing naar Amnesty International *“Afghanistan. Taliban Strategies - Recruitment”* van juli 2012, wel degelijk wordt erkend dat gedwongen rekrutering door de taliban kon voorkomen, doch slechts in zeer uitzonderlijke gevallen, dat de rekruteringswijze meestal op collectief niveau werd georganiseerd en eruit bestond beroep te doen op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. *In casu* is dit niet het geval.

In de bestreden beslissing staat in dit verband pertinent te lezen als volgt:

“U kan echter niet overtuigen dat er in uw dorp of regio van herkomst een dergelijke context van rekrutering bestaan zou hebben in de periode voor uw vertrek. U verklaarde dat de taliban mensen in uw dorp rekruteerden door hen aan te spreken bij de moskee (CGVS, p. 17-18). Ze zouden rekruten vragen aan gezinnen op basis van het aantal zonen per gezin (CGVS, p.18). U gaf als voorbeeld dat als iemand vier zonen heeft, hij er twee moet afstaan aan de taliban (CGVS, p.18). U verklaarde “als je wil of niet, je moet twee zonen geven” (CGVS, p.18). In het licht van uw beschrijving van bovenstaande praktijk in uw directe leefomgeving, kan verwacht worden dat u ook voorbeelden zou kunnen geven van mensen die op die manier gerekruteerd werden. Hiernaar gevraagd, zegt u zo geen mensen te kennen, “omdat u niet buiten mocht” (CGVS, p. 17-18). Nochtans blijkt uit uw verklaringen ook dat uw vader in de moskee op de hoogte kwam van problemen die in het dorp gebeurden met de taliban, dat uw vader over deze zaken vertelde aan uw moeder, en dat u hierdoor ook op de hoogte kwam van veel zaken die daar gebeurden (CGVS p. 17-18). In dit opzicht kan verwacht worden dat u dan ook zo op de hoogte zou gekomen zijn van bepaalde personen die gerekruteerd werden door de taliban in uw dorp, temeer gezien dit een direct verband hield met uw persoonlijke problemen in het dorp, waardoor nog meer verwacht kan worden dat ook dergelijke zaken bij uw thuis besproken zouden worden. Dat u dit niet blijkt te kunnen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de context van rekrutering in uw regio ten stelligste.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voorts considereert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Verder heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u precies door de taliban zou worden gerekruteerd. U verklaart dat de taliban u wilden rekruteren omwille van de jobs van uw maternale neven voor de Afghaanse overheid (CGVS, p. 13, 21, 23). U legt geen enkel document neer ter ondersteuning van hun beweerde functies en ook uw verklaringen hieromtrent zijn dermate beperkt, vaag en summier waardoor het CGVS zich ernstige vragen stelt bij de geloofwaardigheid hiervan. Gevraagd naar de functies van uw neven, geraakt u namelijk niet verder dan te stellen dat twee broers bij de commando's waren, en één in een basis van de Amerikanen verbleef (CGVS, p. 15). U stelt dat zij alle drie in Kabul zouden gewerkt hebben (CGVS, p. 17). Aangespoord meer te vertellen over hun functies, stelt u enkel dat zij nu naar Amerika zouden zijn, zonder hierbij verdere informatie te geven omtrent hun werkzaamheden in Afghanistan (CGVS, p. 15). Nogmaals gevraagd om te vertellen wat zij precies deden voor de autoriteiten, wat hun taken juist waren,

geeft u enkel heel algemeen aan dat de commando's een soort special forces zijn, die ingrijpen wanneer het leger verliezen zou lijden (CGVS, p. 15). Hiermee geeft u nog steeds geen verdere duiding over de exacte taken van uw neven bij deze afdeling van het leger. Ook wanneer u nogmaals gevraagd wordt of u daar meer over weet, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 15). Dieper ingegaan op de neef die op de Amerikaanse basis zou gewerkt hebben, slaagt u er opnieuw niet in om uit te leggen wat deze neef dan juist deed in deze functie. Hiernaar gevraagd, kan u namelijk enkel aangeven dat de basis een verblijfplaats was van de Amerikanen, dat hij daar verbleef, maar dat u niet weet wat hij daar deed. U zegt hierover niet meer te weten omdat deze neef in Kabul woonde, en u niet regelmatig contact had met deze neven (CGVS, p. 16). Meer nog, u beweert dat u nooit persoonlijk contact zou gehad hebben met deze neven (CGVS, p. 16-17). Gezien bovenstaande functies echter van doorslaggevend belang blijken te zijn in het kader van uw vluchtmotieven, kan verwacht worden dat u daar meer over zou weten of zich daar in het kader van uw lopende procedure in uw verzoek om internationale bescherming over geïnformeerd zou hebben. U verklaart bovendien zelf dat uw moeder wel contact had met deze neven (CGVS, p. 16). U gaf aan dat u hier in België nog contact heeft met uw moeder, uw zus en haar partner, en de partner van uw andere zus waardoor verwacht kan worden dat u in het licht van uw lopende procedure toch minstens via hen getracht zou hebben om meer feitelijke informatie te bekomen over dergelijke essentiële elementen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 11). Ook over het huidige lot van deze neven, blijkt u amper op de hoogte. U verklaart dat ze gestopt zouden zijn met hun werk op de dag van de machtsovername (CGVS, p. 16). U vernam dit via uw moeder, wat opnieuw aantoonst, dat u via haar aan meer informatie had kunnen komen (CGVS, p. 16). Gevraagd waar deze neven momenteel dan verblijven, weet u slechts van twee van hen dat zij in Amerika zijn, over de verblijfplaats van de derde neef blijkt u geen enkel idee te hebben (CGVS, p. 16). U weet zelfs niet zeker welke neven in Amerika zijn, en "vermoedt" dat het S(...) en Sh(...) zijn (CGVS, p. 16). U weet verder ook niet hoe het momenteel met deze neven zou gaan (CGVS, p. 17). Omwille van bovenstaande wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het werk van deze neven dan ook ernstig aangetast. Dit straalt ook bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vluchtmotieven, die onlosmakelijk met het werk van deze neven verbonden zouden zijn (zie boven)."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn relatie met zijn neven in de loop der tijd is verwaterd vanwege hun professionele verplichtingen. Hij erkent vervolgens dat zijn kennis over de huidige situatie van zijn neven beperkt is, dat hij van zijn moeder vernam dat sommigen van hen gestopt zijn met werken en dat hij mogelijk meer informatie kan verkrijgen via zijn moeder, wat hij zal pogen te doen. Verzoeker vervolgt dat twee van zijn neven zich inderdaad in Amerika bevinden, maar dat hij verder geen informatie heeft. Hij merkt nog op dat hij open staat voor suggesties om aanvullende informatie te verkrijgen. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde, vage en niet-doorleefde verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. Overigens dient erop gewezen dat geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties verplicht de verzoeker om internationale bescherming bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker om internationale bescherming zelf op te vullen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (a) het in de door verzoeker geschetste context kan worden verwacht dat hij op de hoogte zou zijn gekomen van bepaalde personen die door de taliban gerekruteerd werden in zijn dorp, (b) verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij precies door de taliban zou worden gerekruteerd, hij in dit verband geen enkel document kan voorleggen ter ondersteuning van de beweerdde functies van zijn maternale neven en ook zijn verklaringen hieromtrent dermate vaag, beperkt en summier zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (c) verzoekers verklaringen over de manier waarop de taliban op de hoogte zouden zijn geraakt van de jobs van zijn neven allerm minst kunnen overtuigen, (d) het niet aannemelijk is dat de taliban iemand uit een overheidsgezinde familie, van wie zij dus geen enkele ideologische overeenstemming kunnen verwachten, zouden vertrouwen en zouden toelaten in hun rangen en verzoeker in dit verband overigens nog incoherente verklaringen aflegt, (e) verzoeker amper iets kan vertellen over de benaderingen van de taliban aan het adres van zijn vader, (f) het niet aannemelijk is dat de taliban zijn vader aan huis benaderden met het verzoek dat verzoeker zich bij hen moest voegen, doch verzoeker niet meteen meenamen en (g) verzoekers verklaringen omtrent de dood van zijn vader te wensen overlaat. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6.2.2. Verder overweegt de commissaris-generaal op goede gronden aangaande de problemen die verzoeker aanhaalt in het kader van de moord op zijn paternale oom, dat kan worden vastgesteld dat verzoeker over dit incident zelfs geen basisinformatie kan geven, wat het bestaan van een geloofwaardige,

daaraan gelinkte vrees, in zijn hoofde teniet doet, te meer daar hij niet kan duiden of andere familieleden nog problemen hebben gekend die hieraan gerelateerd zijn in de jaren voor verzoekers vertrek uit Afghanistan. Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.6.2.3. Aangaande verzoekers beweerde psychologische problemen kan vooreerst dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds is komen vast te staan in punt 2.3.5. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog pertinent opgemerkt als volgt:

“Ook wat betreft uw beweerde psychologische problemen kan niet geconcludeerd worden dat zij aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. Hiervoor moet vooreerst verwezen worden naar bovenstaande motivering omtrent de bijzondere procedurele noden, waaruit bleek dat er in uw hoofde niet aangenomen kan worden dat u zou lijden aan dermate ernstige psychologische problemen (zie boven). Gevraagd of u een bepaalde vrees koestert ten opzichte van uw land van herkomst, louter gebaseerd op deze problemen, geeft u enkel bijzonder algemeen aan dat uw situatie daar bij terugkeer zou verslechteren (CGVS, p. 6). U verklaart bovendien dat u reeds in Afghanistan last had van mentale problemen omdat het leven daar moeilijk was, door de problemen met de taliban en omdat u altijd thuis moest blijven (CGVS, p. 4-6). U werd echter niet anders bekeken in uw regio omwille van deze problemen (CGVS, p. 6). Bijgevolg kan ook hieruit geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.”

Verzoeker voert ook in het verzoekschrift geen concrete en geloofwaardige vrees aan omwille van zijn psychologische problemen, zodat de voormelde vaststellingen onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.3. Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op zijn vrees om *“als ‘verwesterd beschouwd kunnen worden”* omdat hij Afghanistan reeds twee jaar heeft verlaten.

2.3.6.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van

persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, C-756/21, X tegen *International Protection Appeals Tribunal*, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

2.3.6.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische

waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “Country Guidance” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

2.3.6.3.3. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij reeds twee jaar in Europa verblijft en duidelijk “verwesterd” is, dat hij nooit traditionele Afghaanse kleding draagt, zich *casual* kleedt, geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt. Verzoeker vervolgt nog dat hij alle religies in België respecteert, samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht en zich volledig geïntegreerd heeft in de westerse cultuur en zich vertrouwd heeft gemaakt met de “mores”. De Raad benadrukt vooreerst dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels ongeveer drie jaar in Europa verblijft niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Voorts is de Raad van oordeel dat de omstandigheden dat verzoeker intussen een andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft, zijn haar op een “moderne manier” draagt – beweringen die hij overigens niet staaft of verder uitwerkt – niet aantonen dat bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Daarenboven volgt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker tot ongeveer zijn achttien jaar in Afghanistan verbleef (administratief dossier, ‘verklaring DVZ’, vragen 4 en 37) en aldus gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opmerkt dat hij een openbaar Facebookprofiel heeft en hij zo zou kunnen worden gevonden, laat hij na te concretiseren wat de inhoud is van zijn Facebookprofiel, met name een inhoud die kritisch zou zijn ten aanzien van de taliban of die zou kunnen worden beschouwd als immoreel. Verzoeker werkt dan ook niet concreet uit waarom een controle van de inhoud van zijn Facebookprofiel hem in gevaar zou kunnen brengen. Overigens zijn de taliban zelf ook aanwezig op sociale media, zoals Twitter. Het hebben van sociale media op zich is dus geen probleem, wel de inhoud ervan. *In casu* toont verzoeker niet aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er nog op dat hij uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan afkomstig is, doch dit betreft slechts een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd

met enig begin van bewijs en ook niet verder *in concreto* wordt toegelicht. Te meer daar hij doorheen zijn verklaringen aangeeft uit Surkhrod in Nangahar afkomstig te zijn (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 4).

Wat betreft verzoekers betoog in het verzoekschrift over het talibandiscours, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangahar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift nog naar onderzoeken van F. Stahlmann. In het onderzoek van 2019 wordt gesteld dat terugkeerders een ideaal doelwit zijn voor de taliban, maar hierbij moet erop worden gewezen dat dit rapport weliswaar de ervaringen van 55 Afghanen die vanuit Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd beschrijft en inderdaad mogelijke risico's of kwetsbaarheden aantoont zoals (crimineel) geweld, *targeting* door de taliban of door eigen familieleden, rekrutering door rebellengroepen, intimidatie door de veiligheidsdiensten en toegang tot levensmiddelen. Echter laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen om welke reden of op welke wijze een terugkeer naar Afghanistan voor hem onmogelijk zou zijn, of waarom dit in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken. Wat betreft de studie van 2021 kan worden vastgesteld dat het ook hier gaat om de ervaringen van 113 Afghanen die van Duitsland naar Afghanistan werden gedeporteerd. Daaruit blijkt dat er inderdaad mogelijke risico's zijn voor deze personen die zijn teruggekeerd, maar daarbij moet worden vastgesteld dat de risico's niet enkel uitgaan van de taliban, maar ook van de familieleden. Ook hier laat verzoeker na om *in concreto* te duiden op welke manier hij hierdoor vervolging dient te vrezen bij terugkeer. Bovendien blijkt uit deze studies niet dat alle Afghanen bij terugkeer problemen zullen kennen omwille van hun verblijf buiten Afghanistan.

Wat de verwijzing betreft naar het artikel in het Oostenrijkse dagblad Kronen Zeitung dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee slechts verwijst naar één passage in één interview, waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat in de praktijk en *in concreto* vervolging zou bestaan ten aanzien van alle terugkeerders. Bovendien dient te worden gewezen op de precieze inhoud van het gesprek en op de bijzondere context van dit gesprek, waarbij de journalist in het kader van een aantal gevallen van zware misdrijven waarbij in Oostenrijk verblijvende Afghanen betrokken waren, aan taliban-woordvoerder Zabiullah Mujahid de vraag stelt: "*Würde Ihre Regierung afghanische Staatsbürger, wenn sie in Deutschland und Österreich nicht asylberechtigt sind und vielleicht noch straffällig geworden sind, zurücknehmen?*" en deze antwoordt: "*Ja. Sie würden einem Gericht vorgestellt werden. Das Gericht muss entscheiden, wie es mit ihnen weitergeht*". ("*Zou uw regering Afghaanse staatsburgers, als zij in Duitsland en Oostenrijk geen recht hebben op asiel en mogelijks strafbare feiten hebben gepleegd, terugnemen?*" "*Ja, ze worden voor de rechtbank gebracht. De rechtbank moet beslissen hoe het met hen verder gaat*"). Dat met deze passage verwezen wordt naar elke Afghaanse terugkeerder, ook hij die geen criminele feiten heeft gepleegd, is allerminst duidelijk.

In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert uit de arresten met nrs. 228 224 van 30 oktober 2019, 278 653 van 12 oktober 2022, 278 700 van 13 oktober 2022, 279 937 van 10 oktober 2022 en 270 813 van 31 maart 2022, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen

die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Verder maakt verzoeker niet op geloofwaardige wijze aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die nog geen drie jaar in België is en zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

2.3.6.4. Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal geen middelen aanvoert om de voorgelegde documenten niet als begin van bewijs te weerhouden. Hij hekelt nog dat de *protection officer* hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft geconfronteerd met het feit dat de documenten uitsluitend op basis van algemene informatie en zonder een concrete en individuele analyse van elk van deze documenten zouden worden afgewezen. Nog daargelaten dat geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe verplicht om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal in deze wel degelijk concreet en omstandig heeft gemotiveerd omtrent de voorgelegde documenten. In dit verband staat in de bestreden beslissing immers op goede gronden te lezen als volgt:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara kan enkel uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen. Deze staat hier niet ter discussie. Uw attest van immatriculatie heeft geen verband met uw verzoek tot internationale bescherming of uw vrees voor vervolging. Uw inschrijfformulier voor schooljaar 2022-2023 van een Nederlandse cursus toont aan dat u deze cursus volgt, maar heeft ook geen verder verband met uw beweerde vrees voor vervolging. De medische documenten tonen aan dat u daadwerkelijk in het ziekenhuis hebt verbleven en geopereerd ben aan uw rug. Echter, uit dergelijke documenten kan geen enkel verband met uw beweerde vluchtmotieven worden afgeleid. Deze documenten zullen de beslissing van het CGVS dan ook niet wijzigen. Het document van Espace Santé Famille werd hierboven reeds besproken en volstaat aldus ook niet om de beoordeling van het CGVS om te buigen.”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar *“De originelen van de twee dreigbrieven waren overgelegd, evenals de envelop waarin deze documenten waren overgebracht”* stelt de Raad vast dat er geen dergelijke stukken zijn terug te vinden in het rechtsplegingsdossier, zodat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de commissaris-generaal hierover niet zorgvuldig zou hebben gemotiveerd.

2.3.6.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “op *situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige

droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hierover niet anders denken.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan drastisch is verergerd door een gebrek aan financiering, grotendeels te wijten aan het feit dat veel Westerse landen de donaties aan Afghanistan hebben stopgezet sinds de overname door de taliban, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar de Nansen Note: “*Asiel – Afghanistan: kwaliteit van het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming*” van 18 oktober 2022, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panjshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, Afghanistan. Security Situation, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

In zoverre verzoeker opnieuw hekelt dat uit de nota van Nansen blijkt dat er nog onvoldoende informatie beschikbaar is over de veiligheidsproblematiek in Afghanistan, herhaalt de Raad dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is overigens dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET